



Records & petjades

Música de J. Lluís Guzman-Antich

- | | | |
|---|----------------------------------------------------------------|------|
| 1 | Mar, ona i pedra (2007) | 2:59 |
| 2 | La pastoreta (2004) | 2:36 |
| 3 | Elles volen juntes (poema de J. L. Guzman-Antich) ¹ | 0:48 |
| 4 | Homenatge a Francesc Alió —un air— (2009) | 5:56 |
| 5 | Sarment nevat (2001) | 2:59 |

Records i petjades (2008)

- | | | |
|---|-----------------------------------------------------------------------------|------|
| 6 | Tan de bo el teu estiu jo pogués ser
(poema d'E. Dickinson) ² | 0:51 |
| | Ella dorm... | 3:40 |
| 7 | No va venir al meu barri | 2:39 |
| 8 | El seu esguard | 2:27 |

Cinc retrats (2000-2004)

- | | | |
|----|----------------------------------------|------|
| 9 | Rosa vermella | 3:00 |
| 10 | Rosa groga | 2:38 |
| 11 | Rosa blues | 3:07 |
| 12 | Rosa rose | 1:40 |
| 13 | Rosa - Canzone | 3:15 |
| 14 | Preludi V (1999) | 3:35 |
| 15 | Esbós de càntic per a un comiat (2008) | 3:25 |

Santi Riu, piano

¹Mariona B., recitat

²Magda G. Crespí, recitat

Enregistrat a l'auditori Pau Casals del Vendrell (27/10/2009)
 Presa de so i edició digital: Hugo Romano
 Portada: La mare de l'autor, Rosa Antich, amb amics (1951)
 Edició: ARS HARMONICA (La mà de guido)



Dip. Leg.: B-42366-2010
 ©(P) 2010 Ars Harmonica
 (www.lamadeguido.com)

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
 COMENTARIS EN CATALÀ A L'INTERIOR

DDD

ARS HARMONICA



A Milagros i Miquel per la seva hospitalitat

* * *

Presentació

El més difícil és viatjar per les tonalitats, establint tonalitats...; però algú em dirà – i amb raó – que encara és més difícil escriure bona música!

Jo sento i escolto el temps musical com un moviment modulant, i per això no m'agrada la música inharmònica, perquè em fa sentir en un planeta estrany, un lloc on no m'espera ningú.

En aquell planeta sembla que cada to estigui enemistat amb tots els altres tons, i és així perquè no saben mirar-se en el moment que haurien de fer-ho.

L'oïda d'un infant és harmònica; potser jo, després de tants anys de fer de mestre de música, he tornat a la infantesa auditiva.

Agraeixo al Santi Riu que ha tingut la gentilesa de fer sonar aquestes músiques, i les ha fet seves perquè les ha treballat amb cura i rigor professional.

Benvolguts auditors: aquí teniu el meu darrer treball discogràfic per a piano sol, fet amb la meva lentitud característica, i amb el somni de trobar el meu “hortus conclusus”.

Us desitjo un bon viatge auditiu per totes les tonalitats que hi són pintades i dibuixades. Però si no fos així, si el disc no us fos plaent ni interessant, obsequieu-lo als vostres tons més allunyats i enemistats!.

J. Lluís Guzman Antich

Elles volen juntes

*Elles volen juntes
com petites fades de colors lluents
fins que reposen.
Ah, l'amor primera!
L'esguard fidel,
i una remor d'oreig de matinada nua...
No moris pel món, bellesa pura,
pastora del meu somni, gentil cantaire;
la teva veu m'envolta com carícia de l'aire...*

J. Lluís Guzman Antich

Poema de l'autor que enllaça les dues primeres peces amb la sardana:



(València, 1957)

Homenatge a Francesc Alió —un air—

*Cansons d'amor qu' he dictades
de dintre mon cor eixíu
alegres, com á bandades
d' aucellets dexant lo núu.*

Francesc Alió



Poema i cançó dedicat a F.Matheu dins el seu llibre “*Cansons per a cant i piano*” amb lletra de J.Verdaguer, A.Mestres, F.Matheu i A.Guimerà, publicat el 1887 a Barcelona.

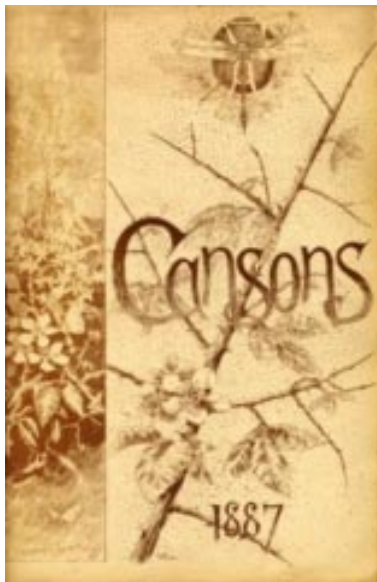
Aquest homenatge a Francesc Alió de J. Lluís Guzman Antich és un reconeixement a les dues fonts originàries de la música catalana: la cançó popular i el *Llibre Vermell* de Montserrat.

Francesc Alió es pot considerar el pare musical de Catalunya com a harmonitzador de les *Cançons populars catalanes* (1891) i, en especial, com autor de l'Himne dels *Segadors*. En aquesta obra de J. Lluís Guzman podem trobar una evocació del seu esperit en el tema principal, en la melodia que depassa el ritme de la sardana i que es converteix en un nou himne que recorda la seva exaltació de la cultura catalana a través del cançoner que ens va deixar.

Montserrat és la mare musical, l'arrel religiosa de la tradició musical catalana que trobem en aquest *Homenatge a Alió* i que es cita textualment amb el cant de la *Stella Splendens*, que reconeixem enllaçada amb el tema principal.

Amb totes dues fonts, Guzman Antich ha tornat al seu origen i n'ha tret l'esperit sonor de Catalunya, fet d'acords repetitius i de melodia, del mar i la muntanya, del seny i de la rauxa que ens defineix, però que aquí està dit amb una contundència reveladora. Un homenatge que té ales per esdevenir el cant de la Catalunya futura.

Mònica Pagès

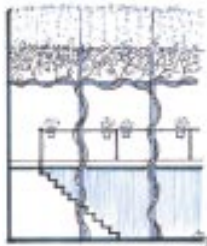


Dibuix de Francesc Alió com a portada del seu llibre

Sarment nevat

*Plora la neu damunt del sarment
i els branquillons, fent cabana,
la prenen per teulada.
Quina arquitectura fan les parres !
festejant les façanes
com arpes gelades...*

J. Lluís Guzman Antich



Records i petjades

Ella dorm...

*Tant de bo el teu estiu jo pogués ser,
ja després de l'estiu quan s'han fos els seus dies!
I ser la teva música suau, quan l'oriol
i l'enganyapastors ja no veuríes.
Oblidaré la tomba per florir;
i escamparé les meves flors lleugeres.
Seré com l'anemone per tu, si em vols collir:
la teva flor per sempre.*

Emily Dickinson
(Trad. de l'anglès: Marià Manent)



Cinc retrats

La bellesa i la joventut de totes les flors –roses– d'aquest món:

- Rosa vermella
- Rosa groga
- Rosa *blues*
- Rosa *rose*
- Rosa - *Canzone*



Josep Lluís Guzman, un compositor de la tradició

El conjunt de la tradició musical de cada poble ha estat sempre una de les principals fonts per a la creació de música. Per sobre de llenguatges i estètiques, la música esdevé rellevant quan té la capacitat d'identificar-se amb la tradició, la seva tradició, perquè té les eines necessàries per a ser comunicada i compresa. En Josep Lluís Guzman ha begut d'aquesta font perquè quan la seva música sona i és escoltada, té la voluntat i la necessitat de comunicar-se.

Seguint la tradició dels noucentistes i particularment la de Frederic Mompou, la música d'en Guzman cerca el punt precís i necessari entre la plenitud i la senzillesa. La melodia sempre té una presència important



perquè és la font més natural que pot retrobar la cultura pròpia. Podem escoltar una transformació de la cançó tradicional de *La pastoreta*, un ritme d'havanera, potser uns fils melòdics amb harmonies que miren al Jazz a la manera d'improvisacions; fins i tot una organització sonora amb paràmetres serials com en *Preludi V*, però sobretot, sento un diàleg íntim del compositor amb ell mateix, un espai on no valen les retòriques modernes ni les postmodernes, simplement la música que surt de l'ànima, gaire bé sense elaborar, senzilla, nua.

La imaginació es va fent extensa, amb naturalitat, amb una gamma riquíssima de

modulacions com en *Mar, ona i pedra* on la melodia es va emmirallant en to major i to menor, governada per una sensibilitat profunda. Sembla que el compositor vulgui expressar-nos quelcom de passat, de record, com si fos un camí per gaudir-lo; el punt de melangia que desprèn aquesta música fa reviure aquella reflexió de Mompou en la que la tristesa també és un camí a la felicitat.

És una música que demana una particular implicació a l'interpret per tal d'acabar-la.

Preludi V

El darrer preludi del segle XX... en record d'una joventut primera...

Diria que l'interpret ha de fer una aproximació contemplativa, sense la qual no és possible la seva interpretació. Probablement és així perquè el material que en Guzman acaba discernint, ho és en funció de la sonoritat experimentada en el piano. En aquest sentit, podem gaudir plenament d'aquesta experiència, gràcies a la sonoritat i al moviment subtil del magnífic pianista Santi Riu, el qual ens dóna l'oportunitat de reviure plenament aquesta música, una mica secreta, i de ressonar amb ella, íntimament.

Adolf Pla

The image displays two pages of musical notation for 'Preludi V'. The left page features a piano part with a treble clef and a guitar part with a G-clef. The right page continues the notation, showing the piano part with a treble clef and the guitar part with a G-clef. The notation includes various musical symbols such as notes, rests, and dynamic markings.

Esbós de càntic per a un comiat

dedicat a Ramon Casals i Muntada (Cambrils,1930 - Agramunt, 2008), mestre de cantaires i bon amic.

* * *

POSTLUDI: En el record del pare i del tiet, hereus de la tradició musical popular catalana i hispànica.



Jaume Antich (Sabadell, 1940's)



Francesc Guzman Aponte (1950's)

* * *

Santi Riu

Format a Cervera amb Montserrat Rotllan i Jordi Vilaprinyó, continua els estudis amb el mestre rus Stanislav Pocheikin al Conservatori Superior de Música del Liceu –gràcies a una beca de l'Institut d'Estudis Ilerdencs–, on obté el Títol Superior de Piano i el Títol Superior de Música de Cambra amb les més altes qualificacions i culmina els seus estudis guanyant el Premi d'Honor de Grau Superior de Piano. Altres noms que figuren en la seva etapa formativa són Miquel Farré, Ramon Coll,

Aquiles delle Vigne, Dominique Merlet i Boris Berman.

Ha format part de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya –dirigida per Josep Pons– i ha col·laborat amb l'Orquestra de Cambra de Cervera, l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida i l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu –dirigides per M. Valdivieso, A. Reverté i G. Voronkov, respectivament–, la Bellpuig Coblà,

la Cobla Montgrins i amb diversos cors, actuant arreu del país –en sales com l’Auditori Pau Casals, Auditori Enric Granados, Auditori de Barcelona o el Palau de la Música–, així com a Andorra i França.

Guardonat amb diversos premis, debuta com a solista al Festival de Música dels Pirineus amb l’Orquestra de Cambra Bach d’Ekaterinburg (Rússia) sota la direcció de Volf Usminkiy. En l’apartat de música de cambra, ha actuat al costat de músics com Ala Voronkova, Guerassim Voronkov, Cristoforo Pestalozzi o el Quartet Glinka i és membre del grup Sul Tasto Sextet.

Interessat per la música contemporània, compositors com Josep Lluís Guzman o Ramon Enric Pérez li han confiat l’estrena de les seves obres.

Algunes de les seves actuacions han estat enregistrades per a Ràdio Nacional d’Espanya, TV3, Catalunya Ràdio i en format CD.

Actualment desenvolupa una creixent tasca pedagògica al Conservatori Professional de Música de Cervera –com a professor de piano i música de cambra–, és pianista acompanyant al Curs Internacional de Música Emili Pujol, així com també comentarista i crític musical –Segarra actualitat i Diari Segre.

Darrerament han vist la llum dos llibres: *Ressonàncies: 25 anys d’ensenyament musical a Cervera* i *25 anys demúsica a Cervera – Memòria Gràfica* dels quals és coautor i coordinador.

www.santiriu.com



The most difficult is to travel through tonalities, creating tonalities...; but somebody will say to me –and he or she will be right—that to write good music is even more difficult!

I feel and hear the musical tempo as a moulding tempo, for this reason I do not like the in-harmonic music, because it makes me feel in a strange planet, a place where nobody is waiting for me.

In that planet it seems to me that each tone is at odds with all the others, and it is so because they do not know when they have to look at each other at the moment they should do it.

The hearing of a child is harmonious; perhaps, after having taught music to children for so long, I have returned to the auditive childhood.

I thank Santi Riu who has kindly played this music and working with cure and rigor has made them his.

Dear auditor, here you have my last discography for piano, done with my typical relentless, and with the dream of finding my “hortus conclusus”.

I wish you a good auditive journey through all the tonalities that are painted and drawn. But if it were not to be so, if the disk would not please or interest you, present it to your most distant and estranged tones!

J. Lluís Guzman Antich

Elles volen juntes (They fly together)

They fly together

As little bright coloured fairies

Until they rest

Alas, the first love!

The faithful gaze

The breeze murmur of the nude dawn

Shepherdess of my dream, gentle chaunteuse;

Your voice embraces me as an aire's caress...

J. Lluís Guzman Antich

Poem of the author that accompanies the two first pieces and links the sardana:

Homage to Francesc Alió – un air-

Poem and song dedicated to F. Matheu in his book “Songs for singing and piano” with lyrics by J. Verdaguier, A. Mestres, F. Matheu and A. Guimerà, published in 1887 in Barcelona.

I have dedicated love songs

From my heart emerge

Merry, as in flocks

Of little birds leaving the net.

Francesc Alió

This homage to Francesc Alió by J. Lluís Guzman is a tribute to the two genuine sources of Catalan music: the popular song and the *Llibre Vermell of Montserrat*.

Francesc Alió could be considered the musical father of Catalonia being the author of *Cançons populars catalanes* (1891) and, specially, of the anthem of *Els Segadors* (The Reapers). In J. Lluís Guzman's work we can find an invocation of the new spirit in the principal theme, in the melody that runs past the sardana's rhythm and that becomes a new anthem that reminds of his passion for Catalan culture through the collection of songs that Alió past us on.

Montserrat is the musical mother, the religious root of the Catalan traditional music that we find in this *Homenaje a Alió* and it is also cited textually with the song of *Stella Splendens* that we recognise linked to the principal theme.

Guzman Antich has returned to his origins with both sources from which he has taken the sonorous spirit of Catalonia, made of repetitive harmonies and melody, of sea and mountain, of the “*seny i rauxa*” (sensibleness and impulse) which define us, that here it is said with a revealing forcefulness. It is the Homage with wings to become the singing of the future Catalonia.

Mònica Pagès

Sarment nevât (White vine shoot)

Weeps the snow on the vine shoot

And the sprigs, forming a hut,

They take her for a roof,

Architecture climbing vine!

Courting the facades

As frozen arps...

J. Lluís Guzman Antich

Summer for thee grant I may be

Summer for thee grant I may be

When Summer days are flown!

The music still, when whipporwill

And Oriole — are done!

For there to bloom, I'll skip the tomb

And row my blossoms o'er!

Pray gather me —

Anymore —

The flower — forever more!

Emily Dickinson

Josep Lluís Guzman, a composer of the tradition

The whole of every country's musical tradition has always been one of the main sources of inspiration of music. Above the languages and the aesthetics, the music becomes relevant when has the capacity to identify itself with the tradition, its tradition, because it has the necessary tools to be communicated and understood. Josep Lluís Guzman has used this source because when his music is played and is listened, has the will and the need to communicate.

Following the tradition of the 'noucentistes' (Catalan early 20th Century artistic movement) and especially Frederic Mompou, the music in Guzman searches the precise and essential point between richness and simplicity. The melody always has an important presence because it is the most natural source that can rediscover the own culture. We can listen to a transformation of the traditional song of *La Pastoreta* (The little Shepherdess), a *havanera* rhythm, perhaps a melody background with harmonies that resemble Jazz through improvisation; even a sound organization with serial parameters like in Prelude V. Although, above all, I feel an intimate dialogue of the composer with himself, a space where modern or postmodern rhetoric do not work; I merely hear the music that comes from the soul, almost without being refined, simple, and nude.

The imagination grows bigger naturally with a rich range of modulations like in *Mar, ona i pedra* (*Sea, wave and stone*) where the melody mirrors itself in major tone and minor tone, ruled by a deep sensitivity. Seems as if the composer wants to express somewhat of the past, of a memory, as if it were a path to enjoy; the point of gloominess that unveils this music comes to life yet again Mompou's reflection that sadness is also a path to bliss.

It is a music that asks for a personal involvement to the performer in order to finish it. I would say that the performer must do a contemplative approximation, without which its interpretation is impossible. It is provably this because the material that Guzman ends up discerning, it is so depending on the sonority experimented in the piano. In this sense, we can fully enjoy this experience, thanks to the sonority and to the subtle movement of the magnificent pianist Santi Riu, in which he gives us the opportunity to live completely this music once more, a little bit secret, and to resound intimately with it.

Adolf Pla

Santi Riu, pianist

Santi Riu's studied piano in Cervera with Monserrat Rotllan and Jordi Vilapinyó, he continued his piano training with the Russian master Stanislav Pocheikin in the Conservatori Superior de Música del Liceu –thanks to a scholarship of the Institut of Estudis Ilerdencs– from which he holds the Superior Title of Piano and Superior Title of Chamber Music with the highest qualifications –he concludes his studies winning the Honour Award of Piano Superior Degree. Other relevant professors who take part in his studying years are Miquel Farré, Ramon Coll, Aquiles delle Vigne, Dominique Merlet and Boris Berman.

He has taken part in the Youth National Orchestra of Catalonia –conducted by Josep Pons– and he has collaborated with the Chamber Orchestra of Cervera, the Symphonic Orchestra Julià Carbonell of the province of Lleida and the Orchestra of the Academy of the Gran Teatre del Liceu –conducted by M. Valdivieso, A. Reverè and G. Voronkov, respectively–, the Bellpuig Coblà, the Coblà Montgrins and with several choirs, performing around the country –in concert halls as Auditori Pau Casals, Auditori Enric Granados, Auditori de Barcelona, or in Palau de la Música–, as well as in Andorra and France.

Having been awarded with several prizes, Riu makes his debut as a soloist in the Festival de Música dels Pirineus with the Chamber Orchestra Bach d'Ekaterinburg (Russia) under the direction of Volf Usminsky. In the field of chamber music he has performed with Ala Voronkova, Guerassim Voronkov, Cristoforo Pestalozzi and the Glinka Quartet and he is member of the Sul Tasto Sextet.

Interested in contemporary composers as Josep Lluís Guzman or Ramon Enric Pérez, he has been entrusted the premiere of their works.

Some of his performances have been recorded by Ràdio Nacional de España, TV3 (Catalan Autonomical Television), Catalunya Ràdio and in format CD.

At the present he is developing a increasing pedagogical task in the Professional Conservatoire of Music of Cervera –as a piano and chamber music teacher–, he is an accompany pianist in the International Music Course Emili Pujol, as well as commentator and musical critic –Segarra Actualitat and Diari Segre.

He has recently published two books: *Ressonances: 25 years teaching music in Cervera and 25 years of music in Cervera* and *Graphic Memory* from which he is co-author and coordinator.

www.santiriu.com

(English translation: Claudia Brufau)